

Sinfonietta groots en meeslepend

Leiden ■ Het najaarsconcert van Leiden Sinfonietta, opgericht in 1988, toont vol bravoure zijn jarenlange ervaring, enthousiasme en verbondenheid. Onder leiding van gastdirigent Alejandro Cantalapiedra zijn de instrumentalisten in staat tot groots en meeslepend spel.

Want wat heeft Cantalapiedra zijn 'club' onder controle. Zoveel mogelijk in strak verende bewegingen, zijn vlerken uitslaand als het erop aan komt. Rossini, Poulenc en Beethoven wordt recht gedaan, hun stijl van componeren waardig.

Zoals de Overture La Cenerentola als opening van een vrolijk drama, dat Rossini in een vloek en zucht schreef, daarin oud werk hergebruikt. Niettemin klinkt zijn 'Assepoester' fris en onweerstaanbaar, een heerlijke aftrap van dit optreden. Ook Poulenc hoort bij de krenten in de pap. Want buiten Händel zijn er niet veel orgelconcerten zo origineel, zo buitengewoon afwisselend. Satie, die net als Poulenc zich thuis voelde in de tegendraadse 'Groupe des Six', zou dit stuk wellicht 'concert in de vorm van een druiventros' genoemd hebben. Geestige gektes

Muziek

Leiden Sinfonietta o.l.v. Alejandro Cantalapiedra, met Steven Knieriem (orgel). Gehoord: 26/11, Petruskerk, Leiden.

worden gelardeerd in dit zevende-
lig concert met devote Ave Maria-
effecten. Contrastrijke dynamiek,
geweldig orgelspel vol rijke kleur-
schakeringen, bitterzoete dis-
sonanten in voorbeeldig samenspel
met het orkest. In een wiegend
slaapliedje van Vierne, suja, suhuja
kindje, toont organist Steven Knie-
riem wederom zijn meesterschap.

En dan volgt Beethoven in twee
uitgelezen verschijningsvormen.
Met het Andante uit Opus 103 voor
acht blazers, en Symfonie nr. 2 in
D. De 'gaande beweging' (andante)
is een grote verrassing. Hoe de
wollen warmte van klarinet, fagot
en hoorns veel gedekter kleurt dan
de hoboklank. Anne Bakker, eerste
hoboïst, steekt boven die basis-
klank uit als een heldere menselij-
ke stem, leidend zonder haantjes-
gedrag. De andere blazers geven

prachtig tegenspel, of pakken even
de melodie. Een staaltje van elkaar
waarachtig aanvoelen.

En dan die 2e Symfonie waarmee
Ludwig min of meer berucht wordt
door zijn onverwachte Scherzo. Na
de allereerste klankexplosie volgt
weer even die zingende hobo. De
eensgezindheid van strijkers en
blazers is voor een (geschoold)
amateurorkest opvallend bevlogen.
Eveneens imponeert de zacht-
moedigheid van strijkers in het
Larghetto, hoe fagotten, klarinet-
ten en hoorns fluwelig kleuren, de
fluit een vogelzang aanheft. In
bovengenoemd Scherzo zijn de
pauken de drager van de or-
kestklank, waarboven pittige vio-
len, altén, grote strijkers in duel
gaan met de blazers. Aanvankelijk
heftig en nerveus jagend in het
allegro worden de emoties weer
gladgestreken; of steekt een storm
dreigend op, krijgen de violen het
even moeilijk als de wind krimpt
tot kleine korte veegjes. Maar in
het overdonderend slot, waarin het
plenum voluit mag schitteren, zijn
alle kleine foutjes als onzekere
inzetten, intonatieprobleempjes
opgelost.

Lidy van der Spek